

Перець

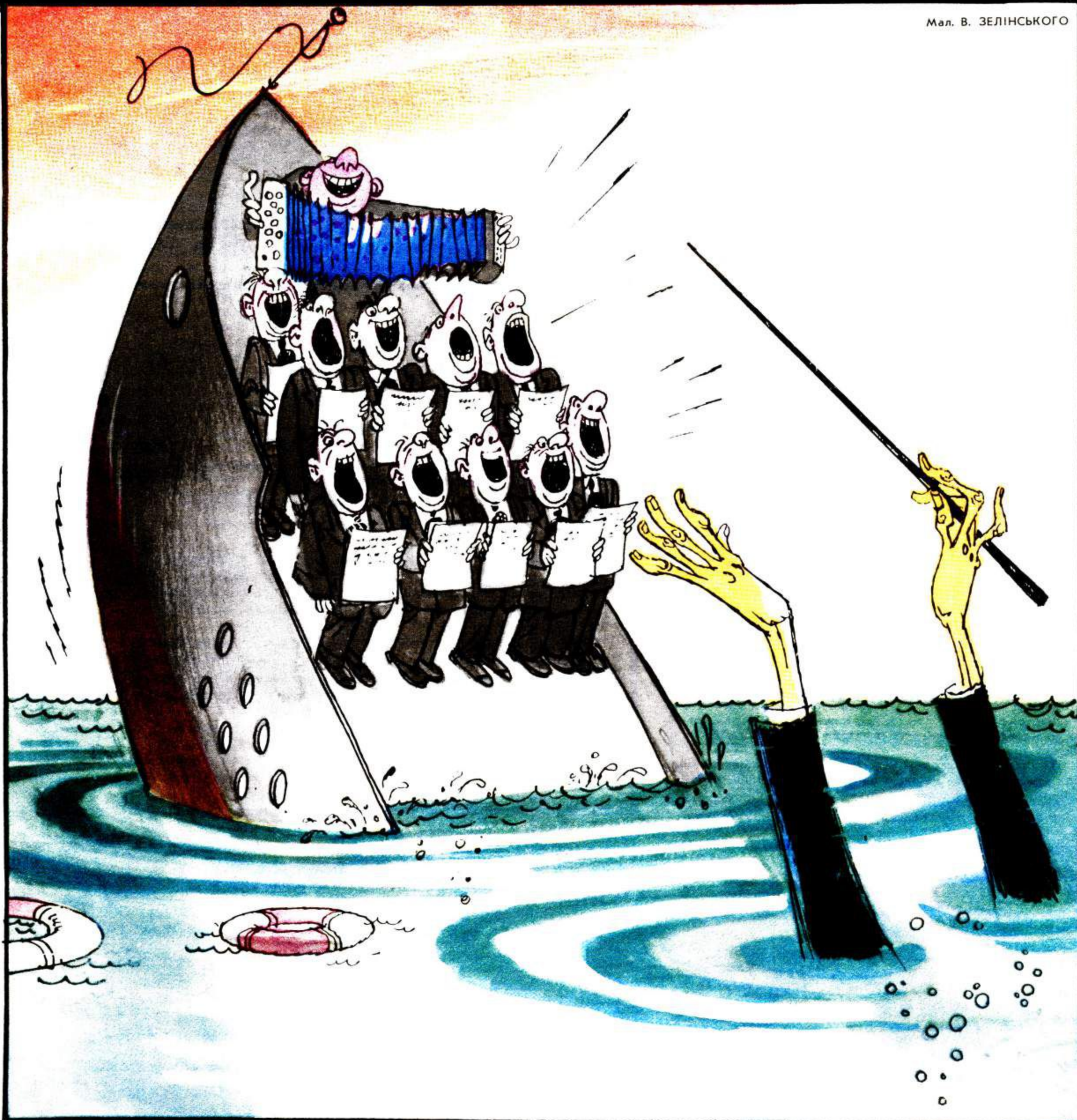
ISSN
0132-4462

1991

СІЧЕНЬ

№1

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У ПОШУКАХ ВОРОГА

«Не пригадую, з якого року передплатую «Перець», але знаю, що дуже давно. Та з наступного року вирішив з ним розпрощатися, бо журнал, судячи з того, які кольори полюбують його художники, коли малюють карикатури, став жовто-блакитним, або, іншими словами, петлюрівсько-бандерівським. З таким «Перцем», поки він не позбудеться свого зрадницького кольору, мені не по дорозі.

А. БОНДАРЕНКО.

м. Самбір
Львівської області.

Ось такого листа одержала днями редакція. Можна було б, звичайно, просто посміятися з політичної суперлильності нашого колишнього передплатника, тим паче, що він так і не порадив, яким же фарбам віддавати перевагу нашим художникам, аби, скажімо, ті, кому не до смаку зелений колір, не звинуватили нас у проповіданні ісламу, червоний перець на обкладинці не навів асоціації із захистом тоталітарної системи, а чорна фарба друкарських шрифтів не стала підставою для притягнення до відповідальності за плямування радянської дійсності. Тим паче, що подібне за роки існування «Перця» уже було. Доморошені охоронці соціалістичних цінностей, траплялося, навіть розглядали малюнки під лупою, шукаючи в лінійках і штрихах щось схоже на свастичку чи, боронь боже, зірку Давида і сигналізували у компетентні інстанції хто про пропаганду фашизму, а хто — про участь у сіоністській змові. На щастя, за вікном не тридцять сьомий рік, і тому найбільше, що може зробити захисник ідеологічних кольорів із Самбора, аби насолити, на його думку, зрадникам українського народу з «Перця», — це заощадити на передплаті дев'ять з хвостиком карбованців. А тому я інформую не компетентні органи, а безпосередньо захоплену зрадниками редакцію. Глибокий сум і не менш глибоку тривогу викликає інше. Прочитований вище лист — це, так би мовити, гіпертрофоване, спотворене до карикатурності прагнення знайти ворога, щоб відігратися на ньому, яке, на жаль, потихеньку-помаленьку охоплює усі верстви суспільства. І ось уже непарламентські вислови і характеристики лунають зліва і справа в українському парламенті. Ще згодом широкоплечі молодики-«автокефалісти» далеко не набожного вигляду найголосніше скандують на київських вулицях «Геть російського попа!» і мало не валять на землю поблизу Софіївської церкви старенького священика разом із хрестом, а противники автокефальної церкви в іншому українському місті захоплюють приміщення, обіцяне під церкву, і виставляють на зустріч зі своїм сановним конкурентом не менш широкоплечих віруючих. А Христос, між іншим, для всіх один...

Поборники демократії, як вони себе називають, починають рух до демократії із знесення пам'яників організаторам революції, забувши, що таке вже було, тільки з протилежним знаком, і на сьогоднішній день навіть у нашому суспільстві, не кажучи вже про цивілізований світ, дістало однозначну оцінку. Здебільшого ці інженерно-руйнівні акції перетворюються на політичні спектаклі, що супроводжуються плюралістично-демократичними закличками «Кожного комуняку — на персональну гілляку!». Не враховується дрібничка: добровільно на гілляку, навіть персональну, ніхто їти не захоче.

Заспокоюють, правда, що політика — мов той маятник. То його, мовляв, в один бік, антидемократичний, сімдесят з гаком років відхилили, а тепер — у протилежний. Іншими словами, що посієш, те й пожнеш. А за яким же принципом жати? Хто не з нами, той проти нас? Кому ж тоді пожинати плоди демократії, якщо на одного жовта і синя фарба діють так само, як на іншого — червона?

Ще в минулому столітті було сказано, що найбільше благо для всього людства не варте сльози однієї дитини. Хочеться додати: і однієї краплини людської крові.

— Хлопці колядувати прийшли!.. Десять тисяч просять...

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ

ЖЕРТВА ГЛАСНОСТІ

«І, боронь вас Боже, не читайте перед обідом радянських газет...»

М. БУЛГАКОВ. «Собаче серце».

...Голодовки, страйк, розруха, Сталін, бунт, «кенкаведе», Проститути, секс, порнуха... Мозок обертом іде!

Пишуть, ніби екстремісти, Підірвать взялись АЕС, А в однім південнім місті Взято штурмом УВС.

Рекет, кооперативи, Згвалтування, шок, розбій, СНІД, Чумаки, презервативи... Рветься мафія у бій!

В Закавказзі терористи Натворили нових бід. В місті Н. один антихрист З'їв... коханку на обід.

Катастрофи, повінь, зливи, Мітинг, клан, Чорнобиль, «Рух», Бомж, несун, альтернатива... Аж забило в грудях дух!

До останньої сторінки Не добрався — хоч умири: На півслові знову жінка Подзвонила... по 03...

Мал. О. ГУЦОЛА

Лист із зони

Дорогий Перче!

Пишуть тобі не потомствені зеки із заповідного ГУЛАГу, — щоб він порохом уззявся! Й не добровольці з-під четвертого чорнобильського блоку, а ті, котрим привалило щастя ось уже протягом двох атомних п'ятірічок жити в зоні іншої АЕС — Південноукраїнської.

Що це за життя, ми тобі професійно, по-лікарському опишемо у формі історії хвороби нашого Прибужжя. Тільки вибачай, що у нас не фігуруватимуть показники з гейгерівських дисплеїв, комп'ютерних банків та інших подібних японських штук, яких у нашій атомній глушині як не було, так і немає. Тому, опріч дефіцитних термометрів, обійдемося гіпократівським анамнезом — це, вибач за древню латину, дані про хвороби з передостанніх слів самих хворих, а також із спогадів їхніх рідних та близьких...

Отже, дай бог пам'яті!... Ще з десяти років тому корінні жителі Вознесенського району й наші сусіди по Миколаївщині народжувалися, жили, хворіли, а інколи (вибач за відвертість) й поми- рали, більше піклуючись про світле майбутнє у царстві небесному. А що то за відомче царство зручно вмистилося поблизу сусідньої Арбузинки, що то за велетні-об'єкти полізли звідтіля у прибузьке небо, — це, як повелось за останні сімдесят років у нашому державному царстві, було не людське діло.

Не наша парафія. Велетенські — отже, содержанні. А держава з усіх своїх рупорів сурмила, що вона нам усім наче рідна ненька. І тому ніяку дурну радіацію не треба брати в голову. Мовляв, як поїли ваші діди-прадіди своїх роботящих воликів із Південного Бугу, як пили самі, так і пийте. А щоб після водопою веселіше було, ми вам тут таку атомну ілюмінацію врубамо — у кіловати і мегакалорії!

Уперше бузька водичка, що текла повз охолоджувальні калабани Південноукраїнської АЕС, не пішла нам у горло тоді, коли на півночі України реонує із чорнобильського реактора відомчий заряд Мінатоенерго — силою в кіло-головотяпство і мега-некомпетентність.

Як зараз, ми — вознесенські лікарі — пам'ятаємо день 30 квітня 1986 року, коли нас терміново викликали до Миколаївського облздороввідділу й ошелешили:

— Гей, ескулапи, слухати команду! Щодоби, а щоб вам було зрозуміліше — кожні чотири години — стежити за радіаційною обстановкою у своїх районах!

— А чим, пробачте, стежити? — формулюємо перше запитання. — Послиненим пальцем?..

— Відставити жарті! — наказують. — Добути із загашників цивільної оборони наявний прилад ДП-5. — Дозвольте, — пригадали окремі ерудити із санлікарів, — але цей прилад такий грубезний, що лише під атомним грибом дозу покаже. Це коли ми уже всі зашкалюємо...

— Припинити скепсис! — вимагають. — Сказано стежити — отже, стежити усіма підручними засобами. А якщо ви такі зашкалені, то будете стежити за вашою місцевою радіацією з нашою допомогою. Ну, повітря можете самі нюхати, а всі інші проби — води там, харчів, кормів — в обласний центр надсилайте, і щоб регулярно!..

І пішло наше регулярне радіаційне життя. Хоч банку бузької води відправивши, хоч навилінь силосу, хоч шматок м'яса, — у трубі одна відповідь:

— Усе нормальненько! У межах фону...

Я УЖЕ БОЮСЯ!

(Торговельна сценка)

В «Гастрономії» продавці Стали за прилавки...

Сум з'явився на лиці Практикантки Клавки.

— Ти чого це?! — поміча Стан її сусідка.

Зашарілося дівча, Як рожева квітка:

— Між пустих полиць стирчать У мене боюся:

Так набридло одвічати: «Я — не продаюся!..»

Володимир ЧУБЕНКО.

ДО ТЕЛЕФОНУ — НА ЛИЖАХ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Великою популярністю користується у жителів хутора Млинки, що на околиці м. Гайсина, С. А. Паламарчук. «Розумієте, — поділився секретом Степан Антонович, — на нашому хуторі живуть в основному діди і баби, яким по шістдесят-вісімдесят років. А телефон-таксофон — один-однісний — та і той уже кілька місяців не працює. Тому часто звертаються до мене старі, щоб я змотався за два кілометри до найближчого телефону і викликав їм «Швидку допомогу»... Я ж серед них наймолодший, хоча і самому уже до пенсії рукою подати. У райвузлі, правда, обіцяли для налагодження більш оперативного зв'язку найближчим часом виділити мені лиж».

ЛІКУВАННЯ СЕКСОМ

ЛІУТАНСЬКА область. (Кор. ТАП). Прочитавши оголошення про те, що макіївський кооператив «Зеніт» за 7 крб. 40 коп. надіслав поштою книгу «Лікарські рослини», сім'я Т. І. Чорнухи з смт Білокуринокого вирішила скористатися такою послугою. «Лікуватимемо тепер різні болячі травми», — раділи вони. Як же здивувалися, коли «Зеніт» невдовзі надіслав їм «Популярну сексологію» 300 полезаних советов». «Було б ще півбіди, якщо ця книгу ми одержали хоча б років на тридцять раніше, — скрутно зітхали літні члени сім'ї Т. І. Чорнухи. — Бо нині нам уже, як той казав, не до сексу».

ЧОМУ ГЛУШАТЬ «АКТУАЛЬНУ КАМЕРУ»?

м. ДНІПРОПЕТРОВСЬК. (Кор. ТАП). Якщо раніше відповідні служби глушили передачі радіо «Свобода» і т. п., то нині у житловому будинку № 26, що по Запорозькому шосе, глушать навіть республіканську «Актуальну камеру». Це трапилось після того, як Дніпропетровська фабрика ремонту взуття арендувала тут приміщення для своєї майстерні. «Чоботарі по вісімнадцять-двадцять годин на добу так хвачко вистукують молотками, — поскаржилися мешканці будинку кореспонденту ТАП, — що ми від того шуму самі скоро поглухнемо».

«БУДЕ — НЕ БУДЕ»

Під такою назвою відкрився пункт гадання на привокзальному майдані м. Бородинки на Київщині. З відкриттям цього пункту потенційні пасажери рейсового автобуса «Бородинка — Макарів» (АТП-13237) мають можливість дізнатися: повезе їх автобус згідно з розкладом в напрямку Макарова чи ні. Якщо ні (а таке буває часто-густо), тоді є вибір: або приватне таксі (приватники на диво поінформовані заздалегідь про наміри водіїв автобусів), або добиратися одинадцятим номером, тобто на своїх двоох.

Продовження на стор. 6.

— Дожилися! Навіть Діда Мороза у будинок престарілих здають...

ХТО З ЧИМ

ЖАРТ

Друзі-приятелі, стрівшись
Якось ненароком,
Поділились, хто що має
До Нового року.
Перший каже:
— В селі придбав
Овочі і фрукти,
Бо у місті скачуть вгору
Ціни на продукти.
Буркнув другий:
— Я недавно
Збув автомашину,
Бо навіщо те залізо,
Як нема бензину?
Третій мовив:
— Я ж готовий
Перейти до ринку:
Розлучився з великою —
Взяв маленьку жінку.
А четвертий:
— Ну, а в мене
Успіхи скромненькі:
Лиш припас до Новоріччя
Анекдот свіженький.

Анатолій ГАРМАТЮК.

м. Вінниця

Він підскочив до мене біля станції метро «Центральний ринок». Озираючись навкруги та лагідно підморгуючи, прошепотів на самісіньке вухо:

його не знітив.

— Пресу ж читаете? — знов до мене. Витяг з кишені зім'яту газету. — От послушайте: «Збройний напад», «Лунають постріли»,

двісті керебе — і маєте відповідний калібр. Рекомендую! — він відкрив «дипломат» і витяг старенький потертий «наган». — Для самозахисту нічого кращого немає! По руках?

— Ви божевільний? — співчутливо запитав я.

— Зрозумів! — швидко відказав той. — Бачу, вас не обдуриш. Тоді ось, дивіться: «парабеллум», «ТТ», «вальтер», «зауер», «браунінг», «стечкін» — на всі смаки! Дешево віддаю!

— За кого ви мене маєте? — образився я.

— О-о, — з повагою протяг він, у захопленні відступаючи на крок. — Одразу видно серйозну людину, знавця і цінувальника... Так і бути, беріть найкраще: «кольт-45», «макаров», «мустанг», «беретта». Для себе тримав. Братимете оптом — збавлю. Ну?!

Покрутивши пальцем біля скроні, я пішов геть. Він біг за мною аж

до під'їзду, розмахуючи «дипломатом», в якому гучно стукотіли вогнепальні одиниці різних розмірів і калібрів.

Я піднявся до себе на поверх, відчинив двері.

Дружина варила борщ.

— Уявляєш, любя! — обурено гукнув я з порога. — Зараз якийсь псих пропонував мені купити пістолет!

— Сподіваюся, ти не зробив такої дурниці? — з підозрою у голосі уважно зирнула на мене дружина.

— Та що я — з дуба впав! За якусь пукавку гроші викидати?!

Знявши плащ і виборсавшись із бронжилета, я вивільнив з-під пахви ручний кулемет і почепив його на вішалку, де вже гойдалися скорострільна гвинтівка дружини і десантний автомат дочки-школярки...

Леонід КУРОХТА.

ПСИХ

ГУМОРЕСКА

— Неспокійно на вулицях, еге ж? Того й дивись підстрелять...

Вдавши, що не почув, я відвернувся.

— Зростає злочинність, — веде своєї. — Міліція зарадити не може. Тож кожен з нас має думати про власну безпеку. Згодні?

Я відійшов убік. Але мій маневр

«Свистять кулі», «Перестрілка в тумані»... Жах! Згодні?..

— Згоден! — роздратовано кивнув я, аби той відчепився.

Та він ніби на це й чекав. Міцно схопивши мене за руку, аж розплився у посмішці:

— Отож-бо я і кажу! Ваш порятунок у ваших руках: усього лише

БІДА ТА Й ГОДІ!

Письменник Н
(Біда та й годі з ним!)
Перед колегами
Книжками задається
І сам себе
Вважає видатним
Лише тому,
Що часто видається.

ВОВК І КОЗЕЛ

[За Сергієм Смирновим]

— У Вовкові
Весь корінь зла,
Сказав Козел.
Вовк з'їв Козла.
Тут прав не той,
Хто просто прав,
А той,
Хто має
Більше прав.

Василь ШАРОЙКО.

м. Херсон.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

КОНКУРЕНЦІЯ

В БЕЗГЛУЗДІ

Хочеться волі. Одним — щоб виступати на мітингах, другим — щоб ходити на них, третім — щоб читати про це звіти у газетах. Діловим же людям вона потрібна, звісно, для діла, бо розचाхує широкі горизонти підприємницької ініціативи — будувати, відкривати, пропонувати... Дух захоплює від перспектив. Але, скажу вам, що перехоплений дух — то не завжди добре, якщо довго не відпускає. Остопити можна. Як, приміром, у Пустомитівському районі. Побував я в ньому і на власному організмі відчув отой стан. Хитає і теліпає.

Стривайте, дехто не знає особливостей цього району. Щоб не вдаватися в географічні подробиці, скажу, що на його території розташований Львів. Він звідусіль оповив стародавнє місто і постачає його капустою. Може, і ще чимось, і таки, мабуть, так, але все те інше не завжди зауважиш в крамницях.

Так от, центр району — містечко Пустомити — з гіркотою поглядало на свого ненажерливого байстрюка в особі Львова і прагнуло теж бурхливого розвитку. А тут послабло командно-адміністративне ярмо, і вітці міста й району вирішили зробити подарунок своїм громадянам. Настрій був, як у пісні, де є рядки: «Бажаю вам того, що ви бажаєте собі», — тобто піднесений і ліричний, який поглиблювався наявністю грошей. Давно ж бо було відомо, що громадяни бажають собі нової автостанції. Начальство теж прагнуло цього.

Але тут, як завжди у вітчизняному бізнесі, постало традиційне питання: греблю гатити уздовж річки чи поперек? Я маю на увазі дебати про те, де ту автостанцію будувати. Громада з кошиками горідини для Львова хотіла, щоб вокзал спорудили на старому місці в центрі. Так усім зручно. Але про це знала тільки вона, а райком партії та об'єднання

«Львівавтотранс» були за те, щоб ті неприємні фігури подорожніх забрати з центру, щоб не вештались попід вікнами. А коли кинути на шальки вагу неорганізованого пасажирського натовпу і ставлеву довершеність керівного апарату, то кожному ясно, хто перетягне. Не сталося винятку і цього разу.

Автостанцію вартістю майже триста тисяч карбованців збудували на заборах околиці. Тут передбачено найсучасніші автослужби, платформи, накрите дахом, і т. ін., і т. ін. Гнітила одна обставина: їхати з нової станції не було охочих, усі сідали в автобуси десь по дорозі, зокрема — на зупинці в центрі. Цю несамовиту впертість краян не похитнуло навіть знесення споруд старого вокзалу. Під дощем і градом, так само, як і в мороз та спеку, пустомитівці юрмляться на старих, як мовиться, згарищах.

А що ж із новою автостанцією? Був я на ній. На вікні написано «Роботаєт с 6.00 до 22.00». Але це не зовсім точно. Вирував тут з іншими годинами діяльності пивний бар, а нині все втихомирилося, по критих платформах походжають зарозумілі індикі, але не видно, щоб вони збиралися в дорогу. Частину ж приміщення займає майстерня з ремонту телевізорів.

Хотів я взяти деякі додаткові дані у колег з місцевої газети, яка у приймах у друкарні. Розмови не вийшло. Редакційні кабінети вже кілька місяців затоплені водою, а в той дощовий день важко було знайти місце, де б за комір зі стелі не падала дощівка. У друкарському цеху метранпажі під парасольками складали якісь животрепетні статті на актуальні теми. Обстановка не надихала на розмови. З'ясував лишень, що непорядна ситуація виникла теж унаслідок новітньої ділової діяльності: якийсь коопе-

ратив, що взявся надбудувати на друкарні поверх, розкрив дах, а потім зайнявся бізнесом в іншому місці.

І все-таки в цьому районі, повідають, є люди справді ділової вдачі. У селі Верхня Білка тутешнє агроторгов'єднання збудувало цегельню вартістю близько двох мільйонів карбованців. Оце здорово! Особливо в умовах страшного дефіциту будівельних матеріалів. Подумати тільки: вісім мільйонів цегли на рік! Ні, таки планова система не повністю зробила наш люд імпотентом ініціативи.

Засмутила тільки одна, на перший погляд, несуттєва деталь: не там збудували завод — з глини його кар'єру не можна випалити бодай одною, для зразка, цеглини. Щоправда, про це і раніше знали, ще до будівництва підприємства. Але фахівці, вони ж і наші бізнесмени, твердили: перше — якщо до місцевого суглинка додати відповідні аргеліти, то все буде о'кей; друге — аргелітами повністю забезпечить білківських підприємців потужна цегельня індустрія області.

А нині виявилось: перше — вона не потужна; друге — аргелітів немає.

Оце пишу і відчуваю, як дух перехоплює від нашої з вами діловитості. Стовпію на очах. Якби не знав, що селяни знайшли потрібну глину десь за сусіднім населеним пунктом, міг би втратити щонайменше мову. А як без неї, без мови, напишем про наше ділове завзяття, з яким ми вступаємо у ринкові відносини і збираємося конкурувати на міжнародній арені. Тільки ж там конкуренції в галузі безглуздя немає.

В. ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

Мал. С. ФЕДЬКА

...Хочеш почути один політичний прогноз? Суть його полягає в тому, що незабаром у нашому Олександрійському районі ми залишимося без нашої рідної... Радянської влади...

І не треба дивуватись!

Бо винними у цьому буде не хтось інший, а нині діючі народні депутати, котрих ще зовсім недавно ми обирали до районної Ради.

Уявляеш, Перче, замість того, щоб перейнятися болями й турботами своїх виборців і чи не з першого дня депутатства виконувати отримані від них накази, ці районні достойники на одній із своїх сесій прийняли несподіване рішення — про будівництво адміністративного приміщення районних організацій...

І це в той час, коли тих адмінприміщень у райцентрі — вже хоч греблю гати. Зате нам, простим людям, ніде й цеглини взяти, щоб перекласти на зиму піч.

І це саме в той час, коли у селищі Новій Празі, де ми мешкаємо, десятиліттями не вирішується питання із спорудження хоч такого-сякого полового відділення. Та, з усього видно, не буде воно вирішено й тепер.

А тепер, Перче, посуди сам. Якщо нема де народжуватись дітям, тобто майбутнім жителям району, то чи будуть з часом у ньому й виборці? Як, до речі, і ті, хто згодом представлятиме у ньому Радянську владу? Логічно?!

ВИБОРЦІ.

Кіровоградська область.

Психологи твердять: коли людина до чогось звикає, відчуття її притуплюються. Ми не станемо цього заперечувати, а лише скажемо: якщо у керівників житлово-експлуатаційної контори Київського авіаційного виробничого об'єднання процес купання не викликає вже ніяких свіжих емоцій, то

гостинно запрошуємо їх до себе у будинок № 4/2, що по вулиці Кулібіна.

Обіцяємо: купання в наших ваннах запам'ятається їм надовго. Правда, ти їх, Перче, попередь, щоб на цей час вони оформили в себе на роботі тижневу відпустку. Оскільки головний насос, який підтримував тиск води у мережі, сантехніки зняли в нашому будинку ще три роки тому. І вода з кранів тепер тільки крапає.

Але то — дрібниця. Як твердять ті ж психологи, сильні відчуття — ознака здорового організму.

МЕШКАНЦІ будинку
по вулиці Кулібіна, 4/2 —
усього 104 підписи.

м. Київ.

Чула я, ніби незабаром почнеться у нас в країні розпродаж державних підприємств.

Цікаво — хто ж стане власником ательє індишіву взуття, що у місті Полтаві по вулиці Калініна, 37/13?

Три роки тому замовила я собі тут чобітки. Коли у призначений строк прийшла забирати їх, вони виявились замалими. Тоді взуттєвики пообіцяли трохи «розбити» їх на колодках. Але і це не допомогло.

Мені не залишалось нічого іншого, як забрати свої гроші. Але ательє повертає їх клієнтам лише по реалізації продукції. Ось і чекаю реалізації

своїх бракованих чобітків до цих пір. І як доказ тому маю квитанцію за № 352864.

Отож, Перче, коли хтось із підприємливих людей придбає це ательє і почне продавати населенню акції, хай не забуває, що свій перший внесок у сумі 56 карбованців 70 копійок я вже давним-давно за них зробила. Хоча, як на мене, краще мати чоботи, аніж бути босим акціонером.

О. СОЛОВІОВА.

с. Очканівка
Полтавської області.

Ділові люди кажуть, що за все треба платити. А чи збираються заплатити мені працівники Врадіївської автостанції, якщо я розповім один секрет? Секрет того, як можна легко обхитрити їхнє «нововведення», зв'язавши його таким чином нанівець.

Річ у тім, що віднедавна касирки врадіївської автостанції перестали продавати квитки до так званих проміжних станцій, а лише до кінцевих.

Що це дає?

А те, що, скажімо, квиток до Південноукраїнська, через який проходить автобус миколаївського напрямку, коштує 1 карбованець 90 копійок, а до самого Миколаєва — 4 карбованці 15 копійок. От у результаті й виходить: хочеш під'їхати до Південноукраїнська — плати цілих чотири з хвостиком карбованці.

Звичайно, заробляти таким чином кошти — діло вигідне. Але ж, як я казав раніше, проти цього є одна хитрість... А втім, хай автотранспортники спершу заплатять мені. Хоча б ті гроші, які вони вивурили в мене на своїх «кінцевих» перевезеннях.

О. ЮРЦЕВИЧ.

м. Південноукраїнськ
Миколаївської області.

ТОРГОВЕЛЬНІ
ПРИСТРАСТІ

— Поліці все одно пустували, так ми студентам притулок дали...

Мал. А. БОРДУНІСА

— Наше найостаннє досягнення: з магазинів зникли черги.

Мал. О. ГУЦОЛА

— Спальні гарнітури до сільмагу завезли...

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Швидко треба міняти квартиру на просторішу, бо в цій уже й ступити ніде.

ЛИСТ ІЗ ЗОНИ

Закінчення. Поч. на стор. 3.

до смертного одра піднялися на мітинги й демонстрації. Що там не кажіть, а легше помирати, хоч би висловившись після десятиріч існування із кляпом у роті. Ну, а чи стало життя на Миколаївщині безпечнішим? Тепер, дякуючи зінанням облздравіських чиновників, населення хоча б знає, що треба утримуватися від вживання бузької риби у мирний час, «оскільки за рівнем радіоактивного зараження вона годиться для вживання тільки у воєнний час. А всі інші побоювання — не більш ніж дурна радіофобія». Добре заспокоюють і статті «Гласно про радіацію», які стали відкрито друкуватися у південноукраїнській багатотиражці «Мирний атом». Ось що цей орган видав 9 лютого 1990 року:

«До редакції від імені оперативного персоналу АЕС звернувся машиніст блочного щита управління першої черги АЕС Е. Мамаєв з заявою про неприпустимі умови роботи, пов'язані з радіоактивним рівнем на першому блоці. У зв'язку з чим ми зустрілися з головним санлікарем Південноукраїнської санепідстанції В. А. Копиловим і поставили йому ряд запитань.

— Вікторе Аркадійовичу, як ви розцінюєте те, що трапилося на вузлі бора?

— Тут наявне порушення радіаційної безпеки, тобто радіаційний інцидент.

— Це пов'язано з інцидентом у районі сховища рідких радіоактивних відходів?

— Ні, це вже інший радіаційний інцидент...

Та навіть коли самим тим, що слугують атомній енергетиці, не пече понаднормативне гама-випромінюван-

ня (у них селище збоку від панівного вітру з АЕС), то іншим «зонам» степова «троянда вітрів» приносить цілий чорний букет головного болю, серцевих нападів та інших медичних інцидентів — аж до того, що наші розбиті «швидкі допомоги» з паланим на нулі просто не встигають застати пацієнтів ще на цьому світі. Свідчення цього — прогресуючі показники загальної смертності. Либонь, «компенсувати» її зможе лише падіння народжуваності...

Чи велика наша зона? Спочатку її — за чорнобильським прикладом — зображували циркулем до тридцятикілометрової позначки від атомних блоків. Себто вона захоплювала навколишні населені пункти, включаючи 50-тисячний Вознесенськ. Але пізніше, визнавши, що декому погано живеться й на відстані 100 кілометрів, цей кружечок на карті Миколаївщини перемалювали. І порадили, поки бог дає, радіти тому життю, яке ще є. Позаяк, за усною заявою одного з місцевих атомних авторитетів товариша Фукса авторам цього листа, «ніяких гарантій безпеки АЕС дати не можна. Може, вона і злетить...»

Хочеться вірити у благополучнішу перспективу. Але як дожити до того часу? На наше переконання, потрібні не лише демократія з гласністю, а й найточніші сучасні прилади. Чому, питається, кожна господарка в Японії, перш ніж купити на базарі рибу, прикладає до неї лічильник Гейгера з електронним дисплеєм, а ми, українські лікарі, можемо лише по-жебращацькому простягати руки: «Подайте, Христа ради, кілька центів на необхідну техніку!» І що ж? У рідних «офісах» нас просто виставляють за поріг: «Немає для вас ні приладів, ні валюти! Добуйте самі за що хочете — бодай в Америці, бодай у Жмеринці!..»

В. МЕЛЬНИЧУК, головлікар
Вознесенської райепідстанції;
В. СИНЮК, заступник головліка
Вознесенської центральної райлікарні.

Лист доставив у редакцію
спец. кор. Перця
Г. ЯБЛОНСЬКИЙ.

які зветься правоохоронними, рознесли доценту тепличку, а районний суд, який ще зветься народним, засудив Віктора Миколайовича до одного року виправних робіт. І довелося йому змінити шкільний клас на кошегарку в ремонтно-транспортному підприємстві. Знай, мовляв, своє місце, глитаюко новоявлений! У-у-у!..

Поки той вчитель підкидав вугіллячко

села Валуцьке Я. В. Рослякова. За відмову ліквідувати «розсадники капіталу і нетрудової наживи» десятки станичників постраждали як морально, так і матеріально.

Та раптом — стоп, машино! Постанов ЦК КПРС та ще й Ради Міністрів СРСР. Треба, кажуть, всіляко сприяти розвитку отих самих теплиць, підсобних господарств, колективного садівни-

рор А. Г. Ілляшов або суддя П. М. Скларов? Отут уже в головах керівних мужів різного рівня з'явився суцільний морок. Не вибачитися ж таким поважним особам перед співгромадянами! Чи, боже збав, відшкодувати за власний кошт завдані збитки! Тим більше, що саме в Станично-Луганському районі подібні юридичні ляпсуси ой як непоодинокі.

Ось хоча б один із них. Засудили загоспа Луганського овочевої фабрики К. Ю. Петрову за те, що вона начебто поцупила чотири кілограми помідорів на суму 7 крб. 20 коп. А коли цю справу переглянув перший заступник голови Верховного Суду УРСР П. Г. Цупренко, то й з'ясувалося, що постановою народного суду Станично-Луганського району, м'яко кажучи, безпідставна. Еге ж, П. Г. Цупренко прямо так і вказав: «У діях Петрової К. Ю. відсутнє адміністративне порушення, і вона до адміністративної відповідальності за дрібну крадіжку притягнута незаконно...»

Потім, правда, вже за іншою статтею влаштували Катерину Юріївну до психіатричної лікарні. Ви, мовляв, злочини коїте, бо із психікою у вас не все гаразд. Пробула там Петрова кілька місяців, а як вийшла звідти, то навідалась до Москви, в Незалежну психіатричну асоціацію СРСР ім. В. Бехтерева. Саме тут варто процитувати висновок незалежних психіатрів: «Петрова Катерина Юріївна пройшла амбулаторний психіатричний огляд у громадській приймальні НПА. Висновок: даних за наявності психічного захворювання — немає».

Так що ж, тепер усьому складу Станично-Луганського суду, всім районним психіатрам разом із обласними колегами вибачення у Катерини Юріївни прохати? Де таке бачено?! Немає такої статті у Кримінальному кодексі, щоб вибачитися!

Стосовно моралі, то на неї не дуже, здається, щедрі районні посадові особи. Вона в них у великому дефіциті... Втім, повернемося до огірочків. Тим більше, що вже не про вибачення чи якісь відшкодування мріють станичники. Та грець із ним, кажуть, із отим вибаченням. Живі залишилися, і на тому спасібі. Тут би з городиною якісь питання вирішити. Не губіть, богають, під корінь корисну справу. Допоможіть хоч якісь реалізовувати вирощені-виокані овочі. А воно ж ні «цоб», ні «цобе». Нікому до тих огірків з помідорами діла немає. Створені самотужки товариства городників розвалюються. Бо ні транспорту, ні заготівельної, ні переробної бази немає. Що стосується споживчої кооперації, то їй з отими ранніми овочами самий клопіт.

Сьгодні вже на Луганщині теплиць не руйнують. Просто махнули рукою на туо ранню городину. Нехай, мовляв, як хоче, так і росте. От якби можна було заборонити, то інше діло. Що ж до допомоги, то тут куди як складніше.

Всякому разі керівним головам явно не під силу справитися з таким надважким завданням...

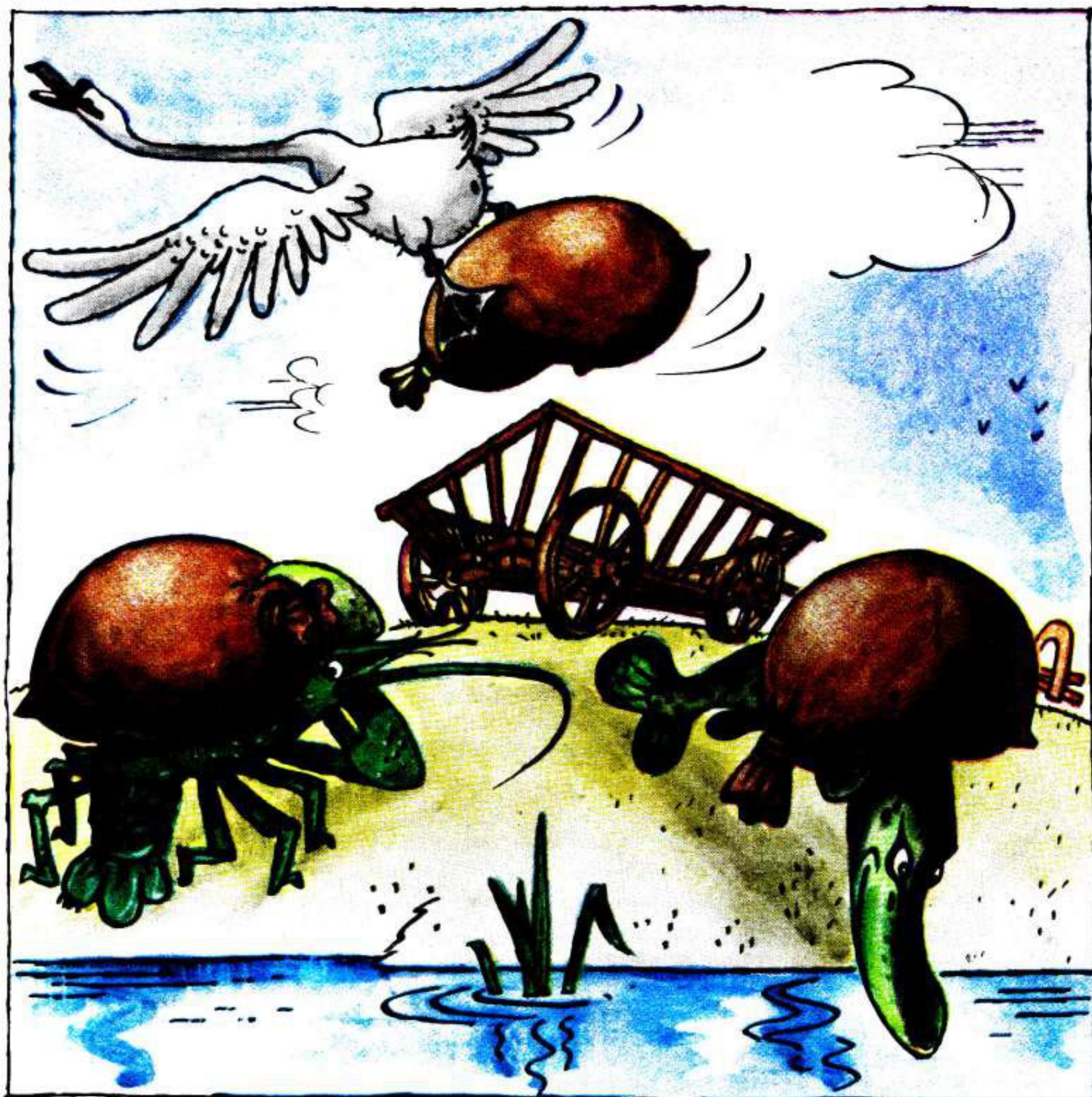
І. ЛАГОЗА.

Луганська область.

ОГІРКИ У МОРОЦІ

у топку РТП, місцева влада продовжувала боротися за соціальну справедливість. Щоб, отже, якщо ні в кого — так щоб таки ні в кого! Десятки парників, теплиць, укріплів руйнувалися, топилися, плондурвалися. Дехто, не витримавши тиску районного начальства, робив те власними руками. Хто ж відмовлявся, той негайно потрапляв у велику немилість. Так, бюро райкому партії на чолі з М. Г. Зінченком виключило зі славних партійних лав жителя станиці Ольхівська, учасника Вітчизняної війни, депутата сільради О. М. Семендєєва. Комуніст, мовляв, не має права вирощувати тепличні культури! Та ж доля спіткала і жителя

тва... Ну, хіба не засвербить номенклатурна потилиця? Коли б, звичайно, не доценту ті теплиці винищили, до праху підсобні господарства не витолочили, то воно можна було б і посприяти. А так... Це — один момент. Та тут же поруч і другий. Адаже за тими теплицями та парниками живі люди стояли. І скільки їм коштувала здоров'я ота теплично-огіркова навала, оті погроми, лише бог відає. Хто поверне втрачене здоров'я селянам? Хто відповідь за один рік виправних робіт, протягом якого ні за цюпову душу кошегарів учитель В. М. Герцев? Може, на це питання відповідь ватажок районних комуністів М. Г. Зінченко? Чи проку-

ОДНІ Й ІНШІ

І наші розбурхані дні
Не вельми, признатися, втішні:
Стоять на трибунах одні,
У чергах вистояють інші.

СПРАВЖНІЙ ФАХІВЕЦЬ

Він справжній фахівець, не дилетант,
Давно у штаті не було такого:
В його промовах є Платон і Кант,
Але, на жаль, нема його самого.

ПОДВІЙНА ВТРАТА

Що ж робити Панькові тепер?
Службу ніс він свою не жартуючи.
Тож не тільки штани там протер —
Ще й порвав їх, парадно крокуючи...

ВАЖЛИВА МІСІЯ

У них — важлива дуже місія,
Не можна їм у кріслах спати:
Закон, що діє лиш півмісяця,
Приймають часом років п'ять.

ПРОДУМАНІ КРОКИ

Він кожен крок робити звик продумано,
Змагатися на службі марно з ним:

Віталій ГУНЬКО
ОЗНАКИ ЧАСУ

Коли начальник прикидався розумним,
Він дуже вдало прикидався дурним.

ГОСТРА КРИЗА

Що робить тепер чиновнику, о боже,
Геть нічого із собою він не вдіє:
Працювати, як учора, вже не може,
А як треба працювати, ще не вміє.

НОВІ ІДЕЇ

Хто до нових не тягнеться ідеї?
Але в двобі з усіма незгодними,
«Годуючи» перебудовою людей,
Не можна залишити їх голодними.

СМІЛИВІ КАДРИ

Ще, бува, таких собак навішають,
Що тебе всього аж затрясе...
Кадри, що нічого не вирішують,
Інколи вирішують усе.

ВИБИВСЯ В ПЕРЕДОВІ

Не ті були круг нього, як не сумно,
Тож постаравсь — і замінив усіх.
Колись він був останнім між розумних,
А нині першим став поміж дурних.

РЯТІВНІ НАСТАНОВИ

Ідуть і досі настанови ще,
Як знять загрозу, що нависла,
Аби поправити становище
Не економіки, а крісла.

ЗБИТКОВА ПОКУПКА

Обійшов усі торгові точки,
Аж струмками лився з нього піт...
Поки купував собі сорочку,
То зостався Федір без чобіт.

ВІДОМА ІДЕЯ

Щоб скоріше дійти до мети,
За ідею тримався відому:
Після нас — хоч трава не росте...
А вона не росла вже й при ньому.

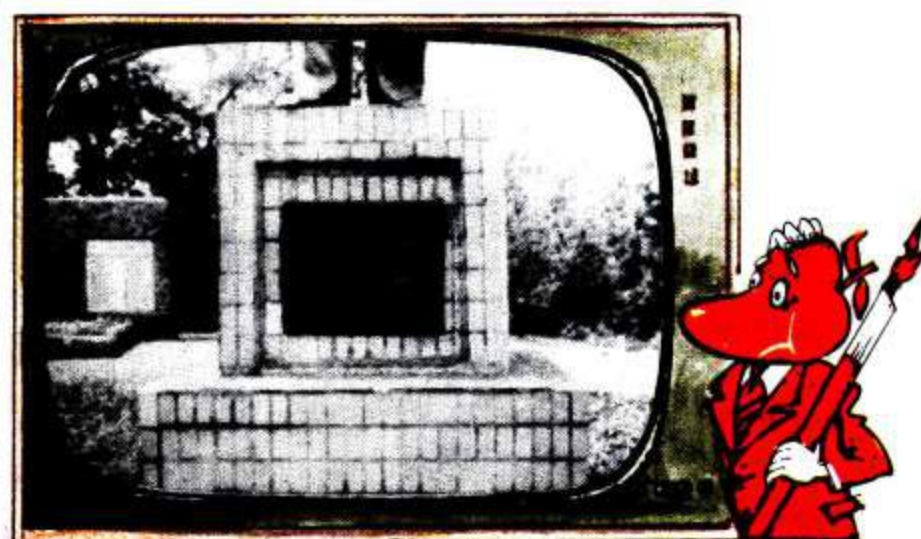
СТАРІ ПОМИЛКИ

Що для нього — минулі роки,
Днів далеких прискорений біг!
Забуває старі помилки,
Зосереджується на нових.

ВІД ІМЕНІ НАРОДУ

Хоча його ніхто і не неволить,
У дії він завжди, у боротьбі.
Під вигуки: «Народ нам не дозволить!» —
Будь-що дозволить може він собі.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВІДЕОСАЛОН

Добридень, шановні відеоглядачі!
Кадр, що ви його бачите на своїх екранах, люб'язно
передає на перчанську студию читач із м. Ковеля на Во-
лині Л. Ф. Ніколаєв. А зняв він його, гуляючи сонячною
Одесою, на території науково-виробничого об'єднання
«Торгмаш».
Ну, про дотепність одеситів, певна річ, розводитись ні-
чого. Навіть Леніна зробити довгожителем — це їм за-
просто. Хоча, з іншого боку, — чому саме 1970-й? Можна
було б дати пожити вождю революції й ще якусь пару
десятиків літ. Може, з його допомогою ми б оце швидше
видряпалися з непролазних нетрів «розвинутого соціалі-
зму», у які завели нас із вами «вірні лєнінці»?..
До побачення! До наступного відеобачення!

НЕ ТА ПРИЧИНА

— Ти знову накурився? — обурено запитує
вчителька в шестикласника.
— Я не курив, я тільки учора з'їв кооператив-
ної ковбаси.

Повідомив С. МЕРЗЛОВ.

с. Селище
Тиврівського району
Вінницької області.

ТРЕБА БУТИ УВАЖНИМ

У машини іноземця, який щойно перетнув
радянський кордон, на вибоїні відлетіло колесо.
— У моїй країні біля кожної ямки на дорозі, як
тільки її виявлять, ставлять прапорець. Чому у вас
нічим не позначаються вибоїни? — запитав він
автоінспектора, який підоспів на місце пригоди.
— Як це не позначаються? — обурено запереч-
чив той. — У нас такого роду попередження
ставиться уже на кордоні. Один великий прапор
на всі вибоїни. Ви що, не помітили?..

ПО-ГОСПОДАРСЬКИ

Приїжджий запитує у селянина:
— Чому це ваш ставок так обмілів?
— Рибу вилунали й продали...
— Ото стільки в ньому риби було?
— Ні. Риби було небагато. Її продавали разом
з водою...

м. Харків.

Повідомив Ф. МАРЧЕНКО.

ОДНЕ В ГОЛОВІ

— Кажуть, з переходом до ринку повії
подорожчають?
— У тебе завжди в голові лише сама економі-
ка!..

Повідомив О. ШУГАЄВ.

м. Ужгород.

ІРОНІЧНІ
ФРАЗИ

Все дорожчає, по-
ки що залишається
дешевим лише авто-
ритет керівників.

Якщо питання до-
во не знімають з по-
рядку денного, то
треба знімати на-
чальників.

Не всі наживають
ворогів, дехто — ба-
гатство.

Для того, щоб апа-
рат не бруднився,
його треба частіше
чистити.

Скільки ж потріб-
но було вкладати
у сільське gospodar-
ство, щоб залиши-
тися на бобах?

Чим ближче до
кінця, тим більше
бажання почати все
спочатку.

Носип ТЕПЛИЦЬКИЙ.

м. Могилів-Подільський.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ХІД ШАХІСТОМ

УСМІШКА

Програвши першу партію, голова колгоспу Микита Гнатович
Тямчук ніяково потер носа й сказав:

— Я зробив неправильний хід пішаком. Усе-таки моя позиція
була виграшна.

Розставляючи фігури після другої поразки, він буркнув
філософськи:

— Не можу ж я вигравати всі партії...

«Що робити? — гарячково мізкував новопризначений механік
Олексій Кнопочка. — Піддатися чи ні? Начальство усе ж таки...»

— А ви не так уже й погано граєте! — оцінив Микита Гнатович
силу свого противника після третього програшу.

«Звести на нічию? — замислився механік. Але азарт гравця узяв
своє: — Ні! Краще — хай уже ласє!»

— Я вас вочевидь недооцінив, — кркнув Тямчук після четвер-
тої невдачі.

«Ну, раз так, то чого ж піддаватися», — повеселішав Кнопочка.
А вже після п'ятої поразки Микита Гнатович зауважив:

— Та-ак... Схоже, ви граєте в мою силу. Що ж, у понеділок,
завтра тобто, командую вас у райпостач до самого Сапи. Досі
доводилося їздити самому. Він, щоб ви знали, ніяких презентів не
бере — не любить отого «ходу конем». Принциповий! Іще того
гарту Сапа! А от хто виграв в нього хоч три партії в шахи — тому
відпускає дефіцитні деталі! На вас, думається, можна покласти.

Але на всяк випадок проаналізуйте можливі варіанти...

Голова дістав із полиці книгу «Атака на королівському фланзі»
і простяг її ошелешеному суперникові.

Анатолій УСТИМЕНКО.

м. Лубни на Полтавщині.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Даю установку: ви задоволені життям, ваші холодильники повні,
ви спокійно дивитеся у майбутнє...

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

ВІН Є У КОЖНОГО

У всіх він є, ось подивись —
старе, мале чи юне.
Та кепсько, коли хтось кудись
його без діла суне.

ЗАЙМЕННИКИ-ЧИСТУНИ

А хто з вас, діти, відгадає,
як будь-хто, перш ніж їстиме,
трьома займенниками має
зробити руки чистими?

БІЖИТЬ БЕЗ НІГ

Біжить без ніг в ярки, в рови,
без рук, а має рукави.
Я відгадав уже, а ви?

ЗАЙМЕННИКИ-ПСУВАЧІ

Якщо до жарту ви готові,
назвіть, кмітливі дітлахи,
ті два займенники у мові,
що можуть зіпсувати шляхи.

[Ніс, Ви-ми-ти.
Річка. Я-ми].

Дмитро Білоус.

НОВІ ШТАНИ

— Дениску, чому ти ходиш у порваних штанах?! — свариться мати. — Я ж сказала надіти нові. Ті, що лежать у шафі.
— Так я їх і надів, — озвався Дениско. — Сьогодні вранці.

ПОЖАЛІВ

Вчителька питає учня: — Сергійку, чому це твоя мати не була на батьківських зборах?
— Ну, як, Толю, твоєму братові в армії служить —

— Я їй не сказав.
— Чому?
— Бо кожного разу, коли вона побуває на них, у неї голова болить.

НЕВАЖКО ЗДОГАДАТИСЯ

ся? — запитує вчителька математики, повертаючи учневі зошит.

— А ви звідки дізналися, що він уже служить? — розгубився Толя.

— Із твого зошита. Раніше в ньому був такий порядок! І всі задачки було розв'язано правильно. Точнісінько так, як у зошитах твого брата, коли він у школі вчився...

Микола Герасименко.

МЧАВ ВЕДМІДЬ ВЕЛОСИПЕДОМ

Сівши на велосипед,
Раз ведмідь помчав по мед.
Страшно глянути мені —
Мчить по лівій стороні!
Утікали бідолахи —
Черепahi і мурахи,
Пострибали жабки в став,
Сірий вовк тремтіти став.
У траві зелений коник
Задзвонив мерщій у дзвоник:
— Щоб не трапилось біди —
Їжака мерщій сюди!
Їжачок не забаривсь —
На поляну прикотивсь
І кричить ведмедю: — Стій,
Стій, порушувати не смій!
Зупинивсь пустун-ведмідь
І почав ото ревіть:
— Геть, їжаче, бо наїду —
Не залишиться і сліду!
Тільки спробував — і вмить
Чує — колесо сичить...
І тепер велосипед
Не везе його по мед.
Йде ведмедик сумно пішки
І запитує звірят,
Чи немає в кого книжки,
По якій дорогу вчать:
По значках
Та по картинках —
Де місток, а де зупинка,
Де такий, де інший знак...
Ось воно як!

Леонід Куліш-Зінків.

Анатолій Василенко

КРАЇНА ЧАРІВНИКІВ

Примітка: Вважати це версія

НІЧНИЙ ДІАЛОГ

Мал. О. МІХНУШЕВА

ГУМОРЕСКА

— Максиме, ти не спиш?
— Не сплю. А хто тепер спить?
— Господи! Політика всім у мізки в'їлась. Як сіль у сало.
— Та яка там, у чортового батька, політика. Розлад тільки. Тьху!
— А як ти думаєш, Максиме, все обійдеться? Нас не зачеплять?
— Знаєш, Марино, уже хоч би ти у ту нещасну політику не стромлялась. Без тебе голови є.
— Де ті голови! Ех, підсунули нам ту перебудову, ніби бовтуна під курку. Голод пережили, війну таку, а тут на тобі ще... Самі переживання. Ех-хе!
— Замовни, Марино, душу вивертаєш. Кхе-кхе!..

.....

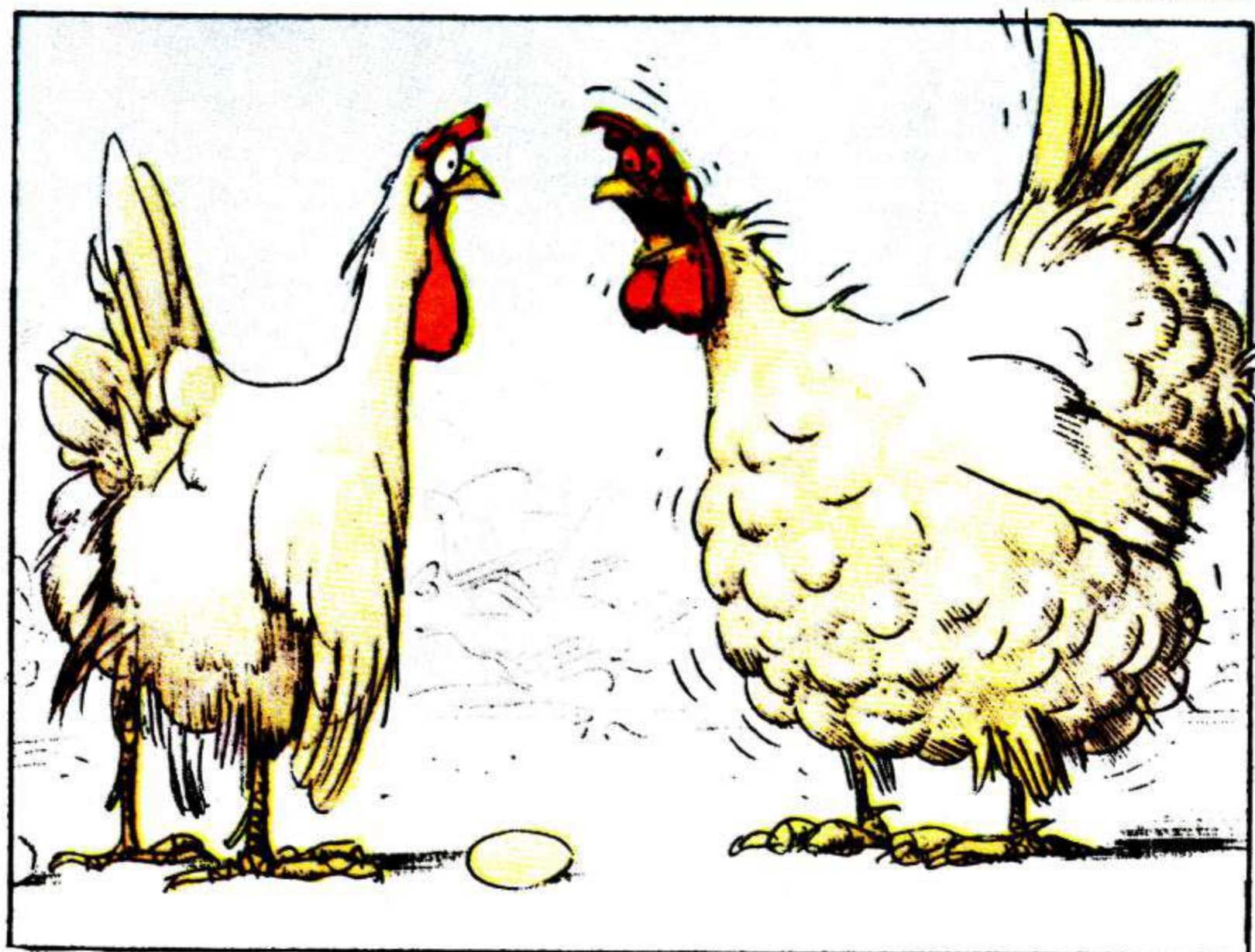
— Максиме, не спиш?
— Та не сплю! Лежи вже!
— Як ти гадаєш, вони нас не зачеплять?
— Хто?
— Оті, що демократією займаються.
— Навіщо ти їм здалася!
— Так вони ж кричать «ганьба!» і «геть!».
— Ну нехай кричать. Не виходь з хати — не зачеплять.
— А як треба на вулицю?
— Виходь, коли мітингів нема. А поки спи!

.....

— Ще не спиш, Максиме?
— Тю на твою голову! Хіба тут до сну. А чого ти не вгомонишся?
— А чого вони хочуть?
— Хто?
— Ну ось ті, що на з'їздах, на сесіях, на мітингах.
— Хочуть нам хорошого життя.
— Так хіба про це не можна домовитися за три дні чи за тиждень?
— Дуреп! Умів багато. Кожен хоче своє викласти. Себе показати.
— А чому ж раніше про все скоро домовлялися?
— Бо то був застій. Усе дружно схвалювали, а воно розлазилось, як старий кожух.
— Чому ж люди не вбивали один одного, не різалися?
— Ти ніби з дуба впала. Бо була дружба народів.
— А тепер?
— А тепер міжнаціональні відносини. Будь вони неладні!
— Так, а чому ж...
— Ой, Марино, замовни! Бо таки виведеш мене з рівноваги!

.....

— Максиме, не гнівайся, не спиш?
— Та згорить воно усе! Що ж це за сон, коли рідна жінка, як неформалка яка, в душу лізе серед ночі!
— Я ж не в душу. Я тільки питаю. Бо ти ж у мене розумніший.
— Всі тепер розумні. Навіть оті, що ще вчора в дурнях ходили.

— Чого це тебе так рознесло?
— Вирішила притримати яйця до переходу на ринок.

.....

— Максиме, пробач, а ці чого хочуть?
— Які?
— Ну ось ті, що неформальні, як ти кажеш.
— Добра людям.
— Так чого ж вони його не дають? Ми те добро узяли б та й подякували.
— Їм ще нема коли. Бо мітинги, страйки, молебні в церкві... А ще ж розмови про всіляку там символіку скільки часу забирають... Та спи вже, ради бога, бо скоро треті півні співатимуть. А вранці на роботу. Адже й тих, що на трибунах, і тих, що на мітингах, і тих, що на сесіях, годуй. Ех!..

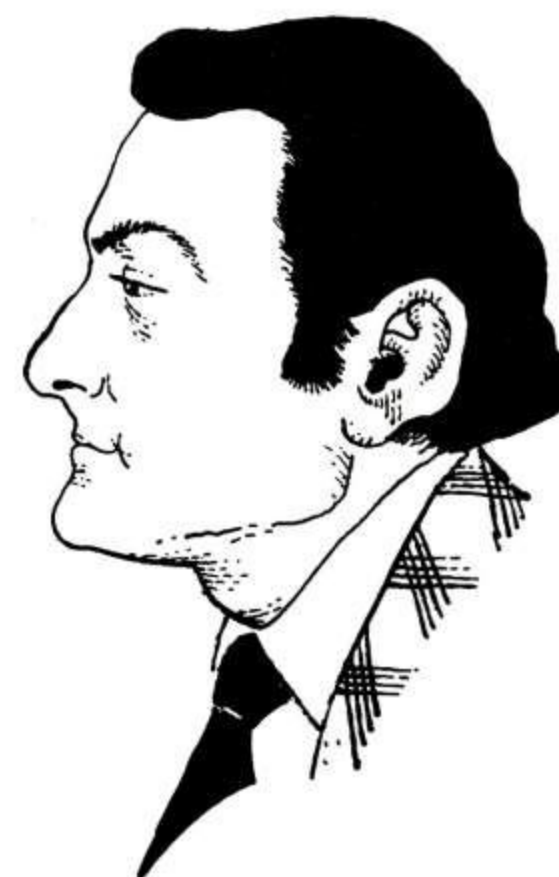
.....

— Максиме, ще раз пробач, не засну.
— Чого тобі?
— Ти про символіку щось казав.
— Казав.
— Встроми завтра вила-трійчата біля хвіртки.
— Як це?
— Зубцями догори, держальном у землю.
— Це навіщо?
— Символіка буде. Бо чує моє серце, поколошкають нас.
— А ми що — беззахисні?
— А хто ж нас порятує? Міліція? Прокурор? Та вони самі захисту просять.
— Спи вже, Марино! Бо ти сама, як на мітингу, розбалакалась. У політику вдарилась.
— Я просто думаю, Максиме. До чого воно йде?
— Нехай Президент думає. У нього рада велика. Кажу, спи!
— Сплю...

м. Київ.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Вітаємо ювіляра!

Письменника-гумориста,
давнього автора «Перця»
Савелія ЦИПІНА
з його 50-річчям.

Дружній шарж Р. САХАЛТУЄВА.

ФРАЗИ

● Той, хто відкладає все на завтра, не думає про завтрашній день.
● Якщо ти думаєш так само, як усі, це ще не означає, що усі такі дурні, як ти.

● Чому більше дивуватися: величезній кількості продукції чи постійному дефіцитові?

● Якщо про письменника довгий час нічого не чути, можливо, він пішов у велику літературу.

м. Кіровоград.

Олександр ПЕРЛЮК.

Детектив усе впевненіше завойовує місце на сторінках популярних і не дуже популярних часописів. Навряд чи знайдеться сьогодні журнал, який ігнорував би цей жанр, враховуючи палку любов до нього масового читача. Можливо, єдиним винятком досі був «Перець». Це викликалося перш за все його гумористично-сатиричною специфікою. Та, поміркувавши, ми дійшли висновку, що можна успішно синтезувати ці популярні жанри, і, отже, пропонуємо увазі читача продукт такого синтезу — антологію сучасного детективу у викладі письменника Юрія Ячейкіна, добре знаного прихильниками і детективу, і гумору, і, зокрема, пародії.

Юрій ЯЧЕЙКІН

За Агатою Крісті

— Чого ви засмучені, мій друже? — запитав Еркюля Пуаро завжди безтямний капітан Гастінгс.

— Я нудькую, Гастінгсе, — зітхнув Пуаро, — елементарно нудькую. Як ви самі можете перекоонатися, дурна легенда, буцім там, де я з'являюся, негайно коїться жахливий злочин, явно хибна. Ми гостюємо в маєтку «Білі Скелі» вже три доби — і досі нічого не трапилося. Прямо біда! Мої бідні сірі клітинки змушені байдикувати.

Виразним жестом він постукав по голому, немов більярдна куля, але яйцеподібному черепу. Його пишні вуса — єдине, що порушувало загальну кулясту гармонію, — тоскно зависли кінцями униз.

— Але ж десять років тому тут сталася вельми загадкова подія, — пригадав Гастінгс. — Тоді за дуже таємничих обставин загадково зник сер Патрік Уїлловіч Бобібрідж, двадцять сьомий місцевий барон з часів завоювання Англії норманами. Труп досі не знайдено...

— Пардон! — прохопився незрозумілим французьким слівцем Пуаро, що з ним завжди траплялося, коли він хвилювався. — Хто він — цей сер Патрік? — Батько сера Джона, що запросив нас сюди погостювати.

— О-ля-ля! — здивувався з гальським прононсом малий бельг. — Чи це не той бундючний стариган з обличчям густого бурякового кольору, чий огидний портрет так спотворює вітальню?

— Саме він, — не крився з правдою Гастінгс. — А своєрідний колір обличчя — це наслідок надуживань портвейну, як це личить кожному сільському джентльменові.

— Ага! — зметикнував Пуаро. — Буряковий колір обличчя переконаливо свідчить, що сер Патрік вів раз і назавжди усталений триб життя.

— Як ви здогадалися? — вкрай вразився Гастінгс.

— Це дуже просто, мон амі. Адже маляр-портретист халтурив тут щонайменше два тижні. А тому неважко зробити висновок, що сер Патрік буряковів щодня, починаючи з самісінького ранку.

— І як це я сам не здогадався? — простогнав нетямущий Гастінгс.

— Не потерпайте, капітане, — лагідно мовив Пуаро. — Ліпше розкажіть, що і як відбувалося. Цим ви мені зробите неоціненну послугу.

— Ви бачите стежку, викладену мармуровими плитами від бічного входу до крутого й скелястого урвища над морем?

— Авжеж, я не сліпий.

— Саме оту, що з каналізаційним люком посередині?

— Сі, мон амі. До діла, друже!

— Так от, того трагічного дня, коли зник сер Патрік, його виразно брудні сліди вели до прірви і там уривалися. Складалося враження, що свій останній крок він зробив просто в повітря і шу-

бовснув у море, мабуть, впав у буряковій задумі...

— Або його зіштовхнули, — стиха додав Пуаро. Гастінгс отетерів.

— Але хто це міг вчинити? — запитав він.

— Той, кому це було вигідно, — урочисто проголосив Пуаро. — Кого він ошчасливив у заповіді?

— Всіх! Свого сина, мажордома, шофера, садівника, покоївку і куховарку. Усіх наділив фунтами. Вони й досі вдячні йому. Знають, що скнара сер Джон стільки не дасть, якщо теж шубовсне у прірву...

— Цікава думка! Можливо, тільки внаслідок своєї природної скнарості сер Джон досі лишається живий... Виходить, усі спадкоємці сера Патріка мешкають тут?

— За десять років нічого не змінилося, — запевнив Гастінгс. — Все — як учора!

— Мерсі, — замислено промимрив Еркюль Пуаро. — Завтра ж розпочну слідство. Передусім, слід розпитати покоївку. Адже вона нишпорить по всіх усюдах. Потім — шофер, садівник і куховарка. Сера Джона і мажордома я розпитуватиму в останню чергу.

— Дозвольте я занотую послідовність...

— Для чого це вам?

— Для пам'яті. Щоб стати вам у нагоді...

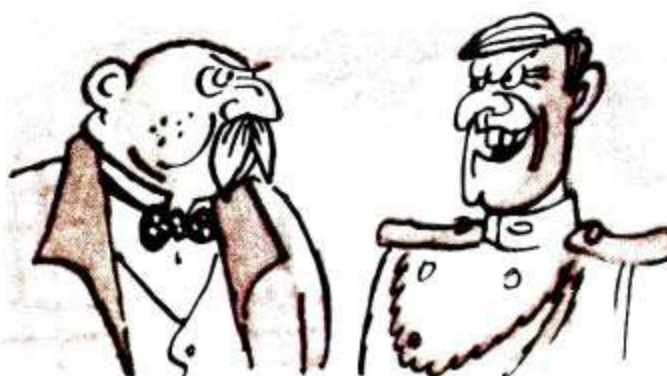
Аж тут на веранду, де вони плели теревені, в'їхала інвалідна коляска, у якій возсідав паралізований від народження сер Джон. Його хвороба була шляхетним наслідком надуживань з боку сера Патріка портвейну. Крісло-коляску незворушно штовхав старезний мажордом з таким безвиразним обличчям, що й сам не годен був його запам'ятати.

На подив капітана Гастінгса Еркюль Пуаро повіяв не вельми тактовно:

— Сер Джонс, чи не спадало вам на думку, що вашого батька вбито?

Володар «Білих Скель» пополотнів.

— Така нісенітниця мені й справді не приходила

в голову, — сухо відказав барон і поспішно покотив далі.

— Те-те-те! — скептично пробурмотів Пуаро. — Бачили, як він зблід? Щось він знає, але приховує. Досить невміло... Ну що ж, зачекаємо ранку!

Сонячний ранок не віщував жодних несподіванок. Нараз у вітальні щось гупнуло, і одразу пролунав розпачливий зойк сера Джона:

— Сказитися можна!

Пуаро прожогом кинувся до вітальні. Біля антикварного круглого столу ще часів легендарного короля Артура непорушно лежало на підлозі змертвіле тіло покоївки. Над нею безпорадно заляк у каталці спаралізований хворобою і жахом сер Джон. Мажордом, як і належить вишколеному англійському слугі, зберігав абсолютну незворушність.

— Що трапилося? — запитав детектив.

— Вона гадала, що хтось розсипав сіль, і поклала собі на язик, щоб перевірити, — сер Джон тицьнув тремтячим пальцем на кришталіки, розсипані край столу.

Пуаро досить було лише побіжного погляду, аби перекоонатися: сталося вбивство.

— Смертельний ціанід! — мов ситий котяра, проворкотів він. — Треба негайно повідомити до поліції. Де телефон?

— Апарат не працює, сер, — безбарвним голосом повідомив безвиразний мажордом.

— Давно?

— З самісінького ранку, сер.

— Тоді нехай шофер вирушає до містечка!

Події розгорталися з шаленою швидкістю. Місток, що завис над ущелиною, під вагою машини розвалився, авто впало у прірву, бензобак вибухнув і довершив справу...

Тим часом садівник чогось поперся на дах, не втримався на цинковому покритті, кимось завбачливо змащеному соняшниковою олією і, падаючи, настромився на власні, кимось дбайливо підставлені вила...

Куховарка мала намір винищити пацюків, але переплутала отруту з чаєм, внаслідок чого фатальним трупком почастувала сама себе...

І щоразу моторошно лунав скорботний зойк сера Джона:

— Сказитися можна!

Пуаро квітнув і наспівував французькою мовою:

— Тру-ля-ля!

Гастінгс губився у здогадках:

— У вас є хоч одна путня версія?

— Безліч, мон амі! Приміром, сер Джон жадає покарати вбивцю свого батька сера Пітера. Але він не знає, хто вчинив злочин. Тому, аби не схибити, він нищить всіх підряд.

— І справді! — прозрів пришелепуватий капітан. — Не зовсім, — спокійно зауважив Еркюль Пуаро. — Моя версія була б цілком вірогідною, якби сер Джон не був паралітиком. Скажімо, як би він видряпався на дах? Але злочинець припустився фатальної помилки: він наколошків надто багато трупів, убивця ризикує виказати самого себе. Адже той, хто залишається живим, і є той, хто спровадив решту на той світ...

— Мажордом! — ахнув Гастінгс.

Пуаро не встиг відповісти, бо знадвору долинуло лиховісне:

— Сказитися можна!

— Хуткіш! — ринув на терасу Пуаро і з першого погляду оцінив жахну ситуацію: — Гастінгс, цього разу ви не помилилися — справді загинув мажордом!

Штовхаючи каталку пана, відданий слуга не помітив, що хтось підступно зняв кришку з каналізаційного отвору, який під час прогулянок опинявся точно під колесами каталки. Мажордом ступнув у порожнечу і шугнув у чорну діру.

Тепер каталка з паралізованим пасажиром, не гальмована нічиєю рукою, стрімко мчала під укіс до фатальної прірви. Ось вона з розгону злетіла у повітря, і свідки страхотливого злочину востаннє почули мужній голос сера Джона:

— Сказитися можна!

Пишні вуса Еркюля Пуаро вже не зависали понуро, а пружно стирчали, немов у таргана. Очі його палали натхненням. У радісному збудженні, проте дещо докірливо, він запитав:

— Гастінгсе, навіщо ви їх усіх повбивали?

Капітан соромливо знітився:

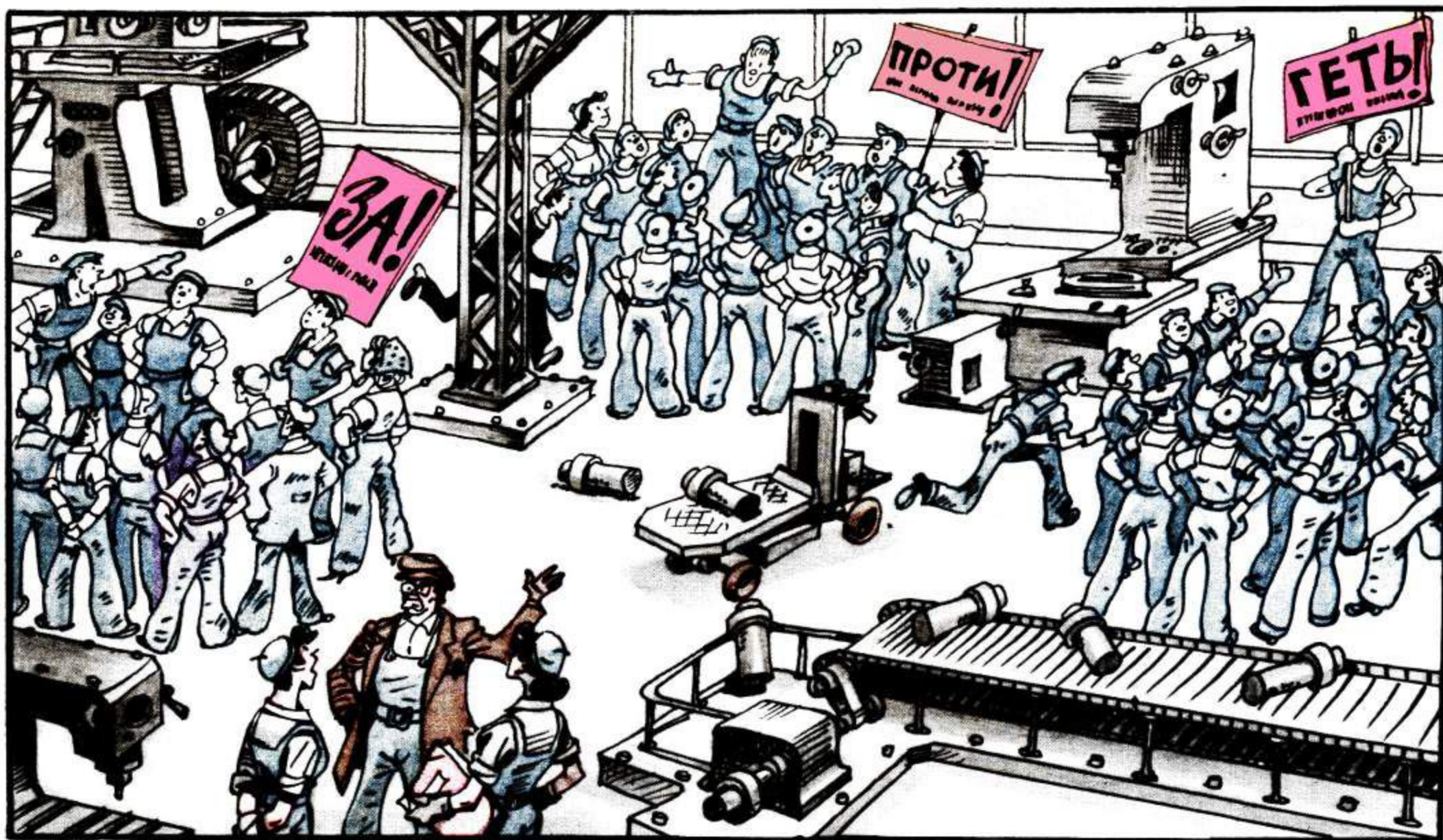
— Ви так нудьгували, мій любий Пуаро, що я вважав своїм джентльменським обов'язком хоч трохи вас розважити...

«Ох, ці англійці! — відзначив подумки Пуаро. — Вони соромляться казати про свої добрі вчинки!»

А вголос розчулено мовив:

— Мерсі боку, месьє. Я ніколи не забуду цієї вашої маленької, але напрочуд щиросердної послуги.

— Ви переоцінюєте мої скромні зусилля, — м'яко заперечив славний і некорисливий капітан Гастінгс.

— Поки вчилися демократії — розу-чилися працювати.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

В нас калимщиків багато
Розвелось в Країні Рад
Прийшов час їх корчувати
І не дивлячись на ранг.

В. П-рей
з Хмельницької області.

— Ваші вірші в редакції оці-нили за найвищим рангом.

А одна солідна з виду, правда,
дама...
Аж два ліжка зуміла загребти!
«Жінко добра», я їй кажу,—

«як же так,
Хіба ж можна одночасно
на двох ліжках спать?»
Що у відповідь почув я —
гарантую,
Це ніколи в «Перцеві»
не надрукують.

О. А-ко з Одеської області.

— Якщо «Перець» надрукував
ці вірші, то можете не сумніва-тись: йому і сам чорт не страш-ний.

В магазині в Ганни пусто
Хоч шарами покати.
В природі бути не може
Ще більшої пустоти.

І. К-нів з Рівного.

— Щодо пустоти, то ви поми-ляєтесь. Ще більшою, ніж у мага-зинах, буває вона в деяких вір-шах.

Продавець немов кавун
червоний

Там цибулю продає
Даш йому ти гроші
Здачу він тобі дає.

М. М-х зі Львова.

— От спасибі, що напоумили:
віднині цибулю будемо купувати
лише в червонокожих продавців.

Без культури совість плаче
Все шукає долі,
А вона ж уже не скаче,
Заховалась в морі.

С. Ш-й
з Миколаївської області.

— Дуже добре, що ви знаєте
місце схованки. А це, вважаєте,
гарантія, що її буде виловлено.

Тай спокійно можна мати
Гарненьку корівку.
Якщо регулярно гнати
З сахару горілку.

П. З-кий з Києва.

— Ви явно недооцінюєте вар-тості горілки з «сахару», зводячи
все до якоїсь там гарненької
корівки.

Одні пожарники в поту,
І в сні їм гаряче.
Вони на самому посту,
Все ждуть як припече...

Той же.

— Нам дуже жаль пожежни-ків,
котрим доводиться чекати,
поки припече. Так і без роботи
можна залишитися...

ПЕРЕБУДУВАВСЯ

Я теж перебудувався
(Не дружу з обманом!)
Колись п'яницею звався,
Тепер наркоманом.

К. У-кий
з Одеської області.

— З чим і поздоровляємо!

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ДУМАЙТЕ, ТОВАРИШІ!..

Я подзвонив у Харків. На залі-ницю. І запитав у диспетчера:

— Жертви є?..

— Які жертви?! — перелякано зойкнув у відповідь жіночий голос.

— Звичайні, людські!.. — незво-рушно пояснив я. — Може, за останній час хтось під поїзд кинув-ся?.. Як Анна Кареніна...

— Ти ви що?! — суворо пере-била диспетчерка. — Такими ре-чами не жартуйте!..

— А я і не збираюсь... — серйозно відповів. — Отже, жертв немає. Слава богу! — І полегшено зітхнув: — А то я казна-що вже подумав... Виходить, «Ленінську зміну» передплатило на наступний рік чи не все населення області? Грандіозно!..

— Яка «Ленінська зміна»?.. Яка передплата?.. Яке населення? І вза-галі — при чому тут залізниця?! — сипались із трубки запитання. — Поясніть, що це все означає?!

А що тут, власне, пояснювати? Під час передплатної кампанії на 1991 рік харківська обласна моло-діжна газета «Ленінська зміна» вирішила себе прорекламувати. Вмістивши на своїх сторінках ось таке оголошення:

«Лучше броситься под поезд, чем отказаться от подписки на «Ленинскую смену» за 6 рублей 24 копейки.

Думайте! Ваш поезд еще не ушел!»

Звичайно, передплатна кампа-нія — не фунт ізюму. І нема чого звинувачувати нашого брата жур-наліста у тому, що перед читачем він хоче представити своє видання якнайпривабливіше. Бажання це цілком природне. Оскільки попу-лярність тієї чи іншої газети або журналу — наш нелегкий журна-лістський кусень хліба. І його хочеться завжди «випікати» так, аби він не залежувався на прилав-ках газетних кіосків.

Тож у дні боротьби за свого читача яких тільки рекламних анон-сів не зустрінеш на шпальтах, яких тільки карколомних вигадок не дозволяє собі буйна творча уява...

Але й при цьому, як слушно вчить нас у своєму рекламному заклику «Ленінська зміна», треба думати. Навіть за умови, що 6 крб. та 24 коп. на сьогоднішній день — і не дуже великі гроші.

Ю. ІЩЕНКО.

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ

Можливо, словесний туман і є той самий дим вітчизни?

Чи варто дивуватись падінню моральності, якщо розум, честь і совість монополізовані?

Чи можна вчитися на помилках, якщо навколо самі помилки?

Юрій МЕЛІХОВ.

Нещодавно мене як співласника будинку запросили до відповідної міської установи зробити деякі зміни у моїх домовласницьких документах. Певна річ, усілякі зміни не завжди бувають прийнятними, але, з іншого боку, що могло зі мною статися?

— Ваш підпис, — сказав чиновник.

Я поставив свій підпис на аркуші паперу: «Хуго Вінер».

— Тут щось не так, — сказав чиновник.

— Як так?

— Напишіть ваше дійсне ім'я.

— Це і є моє справжнє ім'я.

— Тут написано: «Муго Вінер»!

— Де саме?

— Ось тут.

Він показав це місце у своїх записках, і я зрозумів, що він має рацію. Справді, там було написано: «Муго Вінер».

— Це якась помилка! — обурився я.

— Можливо, й так, — відзначив чиновник. —

А можливо, й ні.

— Що ви хочете цим сказати? — спитав я. — Можливо, ви вважаєте, що мої батьки назвали мене «Муго»?

— Хтозна! — відповів чиновник. — Ви навіть собі не уявляєте, які чудернацькі імена дають батьки своїм дітям. У мене є приятель, цивільний, так він мені таке розповідав, що розумом це досягнути не можна. Наприклад, є люди, які дають своїм дітям імена Пумукуль або Астерікс, або Снупі чи Рембо та 007. Один навіть вигадав ім'ячко для дівчини Легковина. Повірити в це важко. Отож, самі бачите, що можливі різні імена, навіть ідіотичні.

— Але моє ім'я не ідіотичне! — спалахнув я. — Мене звати Хуго, як усіх!

— Як це, як усіх?

— Як усіх, кого звуть Хуго. Як Хуго Вольф, Хуго Майер, Хуго Свобода, Хуго Драйштайн.

— Я їх не знаю.

— Не знаєте? — схвильовано спитав я.

Відверто кажучи, я теж нікого з них не знав, за винятком Хуго Вольфа. Але вирішив його збентежити великою кількістю імен видатних осіб.

— Як, ви не знаєте Хуго Майера, відомого художника-сюрреаліста, який народився у 1880,

НАША ВІТАЛЬНЯ

Хуго ВІНЕР (ФРН)

помер у 1930 році? А Хуго Свободу, відомого соціолога дев'ятнадцятого століття? Він змінив світ! Або Хуго Драйштайна, всесвітньо відомого природознавця, який зробив схрещення норки зі спрутом? А відомо вам, що він одержав? Шкіряне пальто з вісьмома рукавами!

— Це мене зовсім не цікавить! — роздратовано сказав чиновник. — Я — виконавець і для мене важливо, який запис зроблено у моїй обліковій книзі, а у книзі написано «Муго».

— Це помилка, — запевнив його я.

— Можливо, — погодився чиновник.

— Помилка! — вигукнув я. — Отож, якщо це ви наплутали, виправте її!

— Я нічого не наплутав, — вдоволено сказав чиновник. — Ці дані вписані десять років тому. На той час я ще працював у громадській реєстратурі.

— А хто ж тоді зробив цю помилку?

— Мій попередник. Але нині він уже на пенсії та мешкає у своїй дочки, — радісно відповів він.

— Дивіться, — обережно сказав я. — Ось мій паспорт.

Я виявився дуже передбачливим, що узяв його з собою.

Чиновник кинув на нього погляд.

— Строк його дії скінчився, — відзначив він. — Ваш паспорт треба переоформити.

Я зблід.

— А як довго це може тривати? — спитав я. — У мене термінова робота у Цюриху.

— Якщо за встановленим порядком — дуже довго, — спокійно пояснив чиновник. — Але у паспортному відділі працює мій давній приятель. Я напишу йому декілька слів.

— Щиро вам дякую! — сказав я. — Але що нам робити з моїм підписом?

— Пропоную компроміс. Доки усе не з'ясується, ви будете підписуватися так: «Хуго Вінер, а також Муго Вінер».

Так ми й зробили. Він написав записку своєму знайомому, поклав її у конверт і вручив мені. Відверто кажучи, це викликало у мене підозру, оскільки було незрозуміло, чому це він став таким люб'язним? Виходить, я був несправедливим до нього, а насправді він дуже доброзичлива людина.

У паспортному відділі я спитав про його колегу пана Пірінгера. Мене відвели до нього, я вручив йому записку, він її прочитав, дав мені формуляр та сказав, щоб я його заповнив. Я заповнив його і повернув. Він подивився, прочитав те, що я написав, і сказав:

— Тут щось не так.

— Як так? — спитав я, передчуваючи те, що зараз буде.

— Ви написали: «Хуго Вінер, а також Муго Вінер»?!

— Я так написав, — намагався я пояснити йому, — оскільки тут було написано: «Муго Вінер».

— Якщо ви так написали, тоді треба внести також відповідні зміни до вашого паспорта, — розпорядився пан Пірінгер.

Виходить, я не був несправедливим до його колеги. Одержав паспорт на ім'я: «Хуго Вінер, а також Муго Вінер».

У кафе я розповів про цей випадок своїм приятелям. Вони співчували мені, але було видно, що внутрішньо вони на боці обох чиновників. Особливо це я відчував, коли був на курорті. Усі вони — Робінзон, Вронський, Голдман — надсилали мені поштові картки на ім'я «Хуго Вінер, а також Муго Вінер». Навіть моя дружина почала вже звертатися до мене «Муго», а у хвилини ніжності — «Муглику», замість колишнього «Хуглику». Якось навіть поштар відмовився віддати мені листа.

— Чому? — спитав я.

— Тому, що на цьому конверті написано: «Хуго Вінер», решта ж має напис: «Хуго Вінер, а також Муго Вінер», звідки можна дійти висновку, що ви не та людина, за яку себе видаєте.

Щоб уникнути інших подібних непорозумінь, я замовив для дверей моєї квартири табличку з написом: «Хуго Вінер, а також Муго Вінер».

Коли хто-небудь знайомить мене й каже, що я Хуго Вінер, я миттю додаю: «А також Муго Вінер». Поїхав я до Швейцарії. На кордоні показую свій паспорт.

— Як це розуміти? — спитав у мене чиновник.

— Що ви маєте на увазі?!

— Хуго Вінер, а також Муго Вінер. Хто ви?

Цей службовець не мав ніякого уявлення про нашу бюрократію. Я спробував йому дещо пояснити.

— Слідуйте за мною! — перебів він мене.

Ми прийшли до його начальника. Той довго дивився у мій паспорт, зазірав мені у вічі, а потім спитав суворо:

— Хуго Вінер, а також Муго Вінер! Такого не може бути! Ви — ворожий агент!

— Ні, — відповів я. — У які це часи було, щоб ворожого агента звали Муго? Мене звуть Хуго, але у записках муніципальної служби мене помилково записали як Муго, тому й у паспорті «Хуго, а також Муго».

Більше зі мною ніхто не розмовляв. Мене терміново відвезли до неврологічного відділення Цюрихської міської лікарні.

— Слухайте, — сказав мені головний лікар, який дивився на мене, як на дитину. — Ви маєте погане захворювання — «ідея фікс». Хуго, Муго, Муго-Хуго — це все ви самі собі вигадали. Кажіть що-небудь одне — або Хуго, або Муго! Ну, як, зрозуміли? Отже, хворий, як вас звати?

— Муго! — простогнав я. — І Хуго!..

...Історія, яку я вам зараз розповів, дійсно трапилася зі мною. Мені тільки невідомо: знають її усі чи ні? Тому, якщо вам спаде на думку купити мою нову книгу і при цьому автор Хуго Вінер буде вам незнайомий, із повною впевненістю можете написати на титульному листі: «...а також Муго Вінер».

Переклав О. КРОТКОВ.

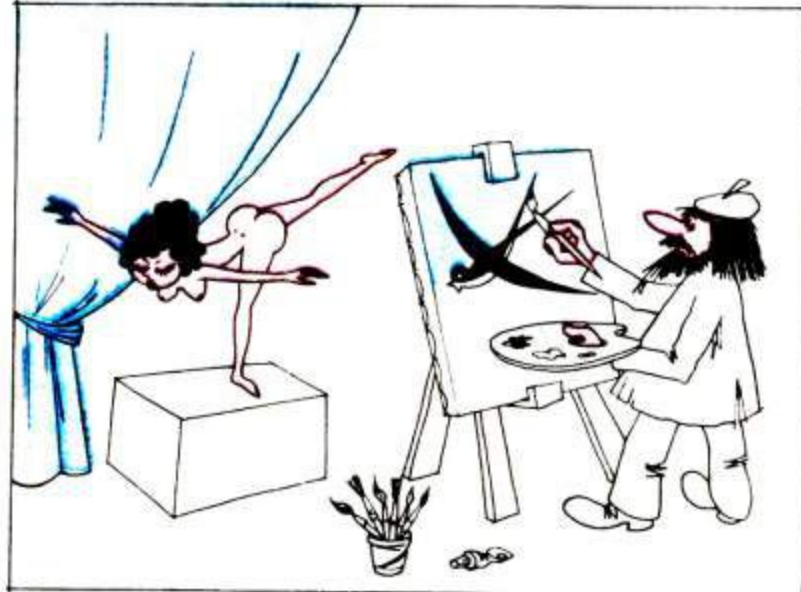
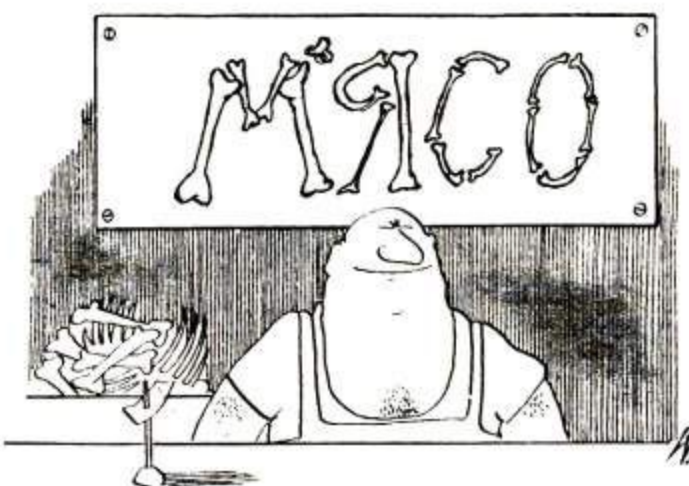
Мал. Г. ВІНДЗЕНДІСА («Дадзіс», Рига)

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Ю. МЕХТЕРОВА («Чаян», Казань)

Мал. Л. ВОРОБИОВА («Капкан», Чебоксари)

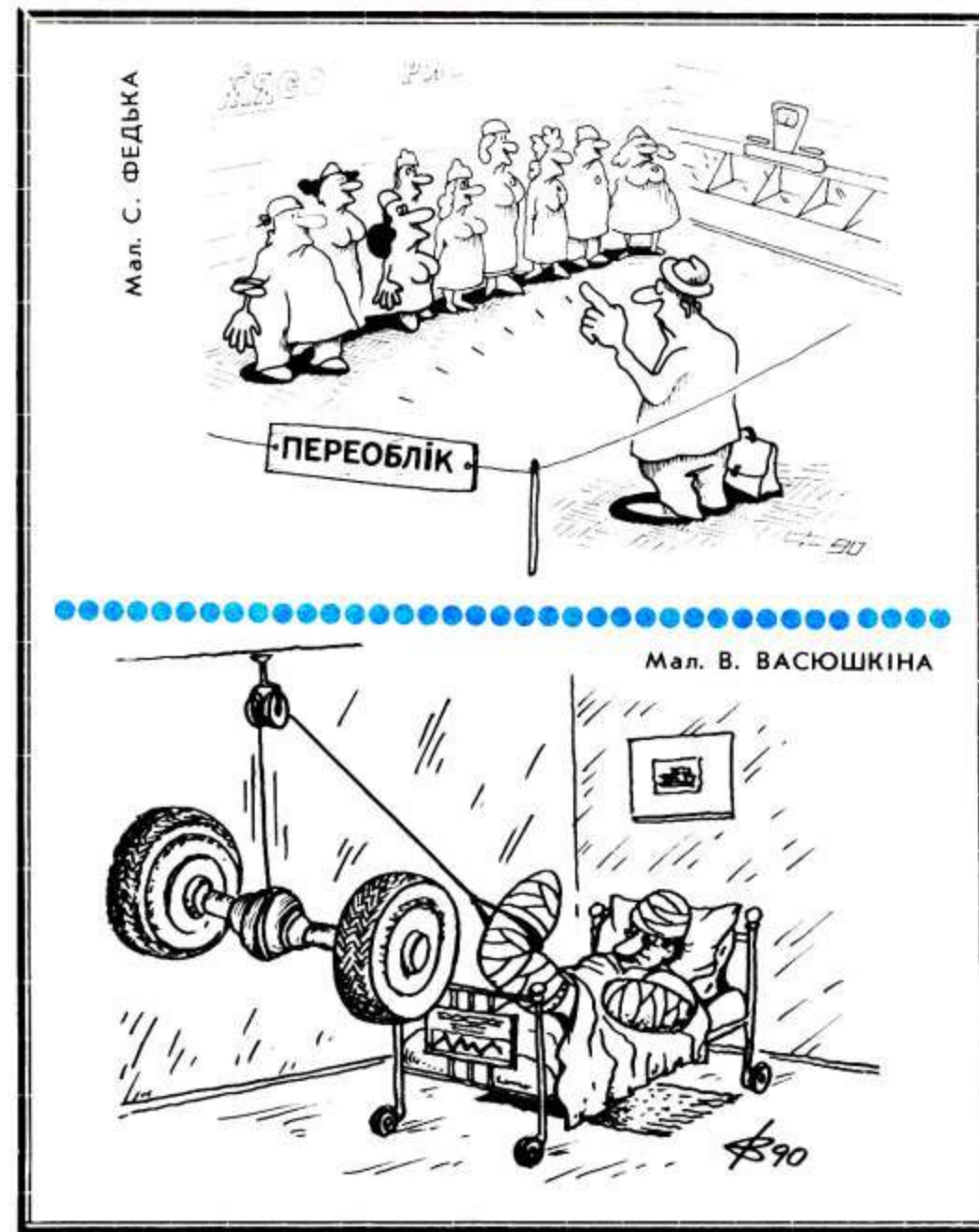

Мал. А. ШТАБЕЛЯ («Хенек», Уфа)

— Де гроші на ремонт взяли!
— Корів продали...

Мал. А. ЛІЄПІНЬША («Дадзіс», Рига)

ЛАУРЕАТИ ПЕРЦЯ-90

В обставовці одноставного плюралізму думок очолювана Перцем конкурсна комісія визначила кращі твори, опубліковані в журналі 1990-го року. Лауреатами року стали:

У ЖАНРІ ПАМФЛЕТУ:

Микола БІЛКУН — «Я — за громадянську війну!» (№№ 12—14).

У ЖАНРІ ФЕЙЛЕТОНУ:

Іван ІЛЬЧЕНКО — «Чому ми такі бідні?» (№ 3), «Скільки в тілі душ?» (№ 9);

Володимир ПАЛЬЦУН — «З Пепіком після війни» (№№ 21—23).

У ЖАНРІ ГУМОРЕСКИ:

Леонід КУРОХТА — «Ракета» (№ 1);

Михайло ПРУДНИК — «Від усього депутатського корпусу» (№ 16);

Іван СОЧИВЕЦЬ — «Землю — селянам!» (№ 18).

У ЖАНРІ САТИРИЧНОГО ВІРША:

Григорій ГАРЧЕНКО — «Йог і смог» (№ 22);

Петро ГРИШКО — байки (№№ 10, 17, 21);

Віталій ГУНЬКО — добірки (№№ 14, 24), «Гуманний соціалізм» (№ 20);

Валентин ЛАГОДА — добірка «Родимі плями... соціалізму?» (№ 19);

Павло СТОРОЖЕНКО — літературні пародії (№ 11).

У ЖАНРІ САТИРИЧНОЇ ГРАФІКИ:

Володимир АДАМОВИЧ — за теми малюнків, опублікованих протягом року;

Анатолій ВАСИЛЕНКО — обкладинка № 13;

Олег ГУЦОЛ — за малюнки, опубліковані протягом року;

Роза ДРУКМАН — за теми малюнків;

Тетяна ЗЕЛЕНЧЕНКО — за малюнки, опубліковані протягом року;

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — обкладинка № 10;

Олександр КОНОВАЛЕНКО — за теми малюнків;

Олексій КОХАН — обкладинка № 19;

Олександр МІХНУШЕВ — обкладинка № 14;

Олександр МОНАСТІРСЬКИЙ — обкладинка № 8;

Володимир СОЛОНЬКО — обкладинка № 21;

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ — за теми малюнків;

Сергій ФЕДЬКО — за теми малюнків.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,

В. БОНДАРЕНКО,

А. ВАСИЛЕНКО,

П. ГЛАЗОВИЙ,

В. ЗЕЛІНСЬКИЙ

(головний художник),

Ю. ІЩЕНКО

(відповідальний секретар),

Д. МОЛЯКЕВИЧ,

М. ПРУДНИК,

І. СОЧИВЕЦЬ,

В. ЧЕПІГА

(заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 1 (1331)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 03.12.90.

Підписано до друку 21.12.90.

Формат 70×108/16. Папір офсетний № 2.

Офсетний друк, 2,8 умов.-друк. арк.

14 умов. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.

Тираж 1 097 600 прим. Зам. 01100010.

Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1991 р.

Виходить з січня 1927 року.

Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець

Рукописи не повертаються.
Передрукувати з журналу матеріали,
треба обов'язково посилається
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми цього номера придумали:
В. Васюшкін, О. Гуцол, Р. Друкман,
Ю. Іщенко, О. Коноваленко,
О. Монастирський, Л. Телятников,
Г. Щигодський, С. Федько.

У парку біля зоопарку...

Мал. В. ШИРЯЄВА

КАЗАЛИ Ж ТОБІ:
МОЖЕШ КРИТИКУ-
ВАТИ НАВІТЬ ЛЕВА,
АЛЕ НЕ СВОГО КОТА!

ЯК ОБЕРЕТЕ
МЕНЕ-УСІХ
МОЛОКОМ
НАПОЮ

ГАНЬБА
ЛІСОВІЙ
ВЛАДІ!

СЛАВА
МУДРИМ
КЕРМАНІЧАМ
ЛІСУ

ГЕТЬ ЯРЛИКИ!

ВОВКІВ
НА ЗВАЛИЩЕ
ІСТОРІЇ!

НУ ОСЬ,
ЩЕ ОДИН
ЛІДЕР!
СУНЕ!..

П'ЯТИЙ, П'ЯТИЙ!
Я-ДЕВ'ЯТИЙ!
ТУТ ТРЕБА ДЕКОГО
ІЗОЛЮВАТИ...

МАМО, ТАТУ!
ТУТ НАШІ ЗАКОРДОННІ РОДИЧІ
ПЕРЕДАЧУ НАМ
ПРИНЕСЛИ

СИР
ТІЛЬКИ
ЗА КУПОНАМИ

ЩО Й КАЗАТИ!..
ВСІ МИ НАСТРАЖ-
ДАЛИСЯ ЗА ТИХ
ЧАСІВ...

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«Іхні пинсионери живуть бездорожно».

«Обидно то, що моя жінка родила п'ять дітей, крім того вона одкормила багато рогатої худоби».

«Родилася я в 1921 році і до сих пір роботаю і проживаю».

(3 листів).

«Заявниці роз'яснено про право на соціальну пенсію і про надбавку на непрацевдатну дружину до пенсії чоловіка...».

(3 відповіді).

Зібрала Л. ЛЮДМИЛКИНА.